

Ξημερώματα Σαββάτου 27 Φεβρουαρίου τρεις αναρχικά σύντροφα από το κατειλημμένο κανωμικό κέντρο Βοξ στην πλατεία Εξαρχείων, δέχονται – λίγα μόλις μέτρα από την είσοδο του κανωμικού κέντρου- δολοφονική επίθεση με μαχάρα και άλλα αντικείμενα από μέλη της μαφίας ἄκίνησης ναρκωτικών της περιοχής όταν παρεμβάινουν για να εμποδίσουν τη σεξουαλική παρενόχληση ἄερχόμενης κοπέλας από τους τελευταίους

Η επίθεση, από την οποία μόνο συμπτωματικά δεν υπήρξαν νεκροί, είχε ως αποτέλεσμα το βαρύτατο τραυματισμό ενός συντρόφου, ο οποίος διακομίζεται σε μονάδα εντατικής θεραπείας με βαριές κρανιοεγκεφαλικές κακώσεις.

Τελευταία πράξη στον διαρκή πόλεμο φθοράς που διεξάγει -δια μέσου και της μαφίας- το κράτος στα Εξάρχεια, εναντίον των δομών κοινωνικής αυτοοργάνωσης γενικά και του Κ Βοξ ειδικά, η επίθεση αποτέλεσε συνάμα ένα γεγονός μείζονος πολιτικής σημασίας. Και αυτό, γιατί πέρα από την πολιτική ταυτότητα των θυμάτων

της επίθεσης, η δράση της μαφίας ναρκωτικών, που λυμαίνεται σε συνεργασία με άλλα εγκληματικά κυκλώματα και αντικοινωνικές ομάδες τον εμβληματικό για το κοινωνικό-λαϊκό κίνημα τόπο των Εξαρχείων, έχει ένα σαφή ταξικό και πολιτικό προσδιορισμό.

Μιλώντας καταρχάς γενικά, οι μαφίες αποτελούν καπιταλιστικές επιχειρήσεις που δραστηριοποιούνται σε ένα πεδίο της οικονομίας της αγοράς, η οποία λειτουργεί παρά την επίσημη οικονομία και παρά το κράτος- αλλά σε προφανή διαπλοκή μαζί του- και το οποίο εκτείνεται σε ένα ευρύ φάσμα δραστηριοτήτων («προστασία», τζόγος, ναρκωτικά, πορνεία, διακίνηση μεταναστών).

Πρόκειται για ένα δυναμικό τομέα της παγκόσμιας καπιταλιστικής οικονομίας, με τεράστιο κύκλο εργασιών, που ειδικά για την μεταπρατική ελληνική οικονομία της αρπαχτής και της απάτης, αποτέλεσε διαχρονικά ένα ασφαλές πεδίο επένδυσης και κερδοφορίας.

Για τον έλεγχο της αγοράς αυτής, ανταγωνίζονται, συχνά με όρους πολέμου, επιχειρηματικές ομάδες (μαφίες) με χαρακτηριστική διάρθρωση και ηθικούς κώδικες, διαθέτοντας (ιδίως οι πιο ισχυρές από αυτές), ένα μικρό στρατό από μέλη που στρατολογούνται από τη μεγάλη δεξαμενή του λούμπεν προλεταριάτου.

Ως εκ τούτου, οι δραστηριότητες τέτοιων ομάδων είναι πλήρως χειραγωγούμενες, από διάφορα κέντρα εξουσίας, τα οποία ἄλλωστε και προσπορίζονται ένα σημαντικό μέρος από την πίτα των κερδών, οι δε συγκρούσεις μεταξύ τους, αντανακλούν τα αντιτιθέμενα συμφέροντα που υπάρχουν, στο ἔτσι κι αλλιώς ,διεφθαρμένο σώμα των μπάτσων, των δικαστών και των πολιτικών.

Η παρέμβαση του κράτους, όταν αυτή συμβαίνει, συνίσταται στη διαμόρφωση των ισορροπιών που το εξυπηρετούν, είτε με την προώθηση των ευνοούμενων του, είτε πετώντας έξω τους παίκτες που δεν συμμορφώθηκαν με τους κανόνες του.

Αν όμως τα παραπάνω δίνουν μια γενική όψη της μεγάλης εικόνας, τι συμβαίνει με την περίπτωση που μας απασχολεί στα Εξάρχεια; Πώς συγκροτείται εκεί το φαινόμενο της μαφίας, ποιο είναι το υποκείμενο που τη στελεχώνει, ποιες οι πολιτικές του καταβολές και ποιες οι κοινωνικές του απολήξεις;

Μιλώντας για μαφία στα Εξάρχεια, εννοούμε το σύμπλεγμα των οικονομικών και κοινωνικών σχέσεων που θεμελιώνεται πάνω στη διακίνηση ναρκωτικών και την «προστασία» μαγαζιών.

Πιο συγκεκριμένα, σε ό,τι αφορά τη ναρκομαφία των Εξαρχείων, αυτή αποτελεί μια κλειστή εγκληματική οργάνωση, με κάθετη ιεραρχία και αδιαμφισβήτητο ηγέτη που εμπορεύεται σε καθημερινή βάση μεγάλες ποσότητες ναρκωτικών (χασίς, ηρωίνη, κοκαΐνη), αποκομίζοντας τεράστια κέρδη.

Η εμπορία των ναρκωτικών, γίνεται σε συγκεκριμένα σημεία (πιάτσες) από τα κατώτερα στην ιεραρχία μέλη του κυκλώματος, υπό την υποστήριξη κι επιτήρηση ένοπλων μαφιόζων.

Από όλα τα κυκλώματα εμπορίας ναρκωτικών που πέρασαν από τα Εξάρχεια τις τελευταίες δεκαετίες, κάποια εκ των οποίων ήταν ιδιαίτερα σκληρά, όπως ενδεικτικά αυτό της εμπορίας ηρωίνης, το οποίο επιχείρησαν να εγκαταστήσουν στην περιοχή τη δεκαετία του '80 οι μπάτσοι του Αρκουδέα κατ' εντολήν του πολιτικού του προϊστάμενου Δροσογιάννη, το τωρινό πολυεθνικό κύκλωμα είναι κατά κοινή ομολογία το πλέον οργανωμένο και επικίνδυνο.

Αριθμεί δεκάδες ενεργά μέλη, στην πλειοψηφία τους ένοπλα, τα οποία καθημερινά, κυριολεκτικά, στρατοπεδεύουν στην πλατεία Εξαρχείων και τους γύρω δρόμους, πουλώντας την άθλιαπραμάτεια τους στην αλλοτριωμένη πελατεία τους.

Πέρα από την ανοχή της αστυνομίας και τη δική τους δυναμική, την απρόσκοπτη παρουσία τους στην περιοχή διασφαλίζει, η στενή τους σύνδεση με τα λούμπεν στοιχεία που κατοικοεδρεύουν στην πλατεία Εξαρχείων, τα οποία και προστρέχουν σε αυτούς για να κερδίσουν από τη μεταξύ τους σχέση, οικονομικές και άλλες προσόδους.

Με αυτόν τον τρόπο, η μαφία αποκτά όχι μόνο το οικονομικό αλλά και το απαραίτητο γι' αυτήν κοινωνικό ρίζωμα, το οποίο και της επιτρέπει να εδραιώνεται και να επεκτείνεται.

Και όλα αυτά, βέβαια, προς μεγάλη ικανοποίηση των κρατικών αρχών

(αστυνομία- δικαιοσύνη) που βλέπουν στην ανάπτυξη του ναρκεμπορίου στην περιοχή, όχι μόνο μια σημαντική πηγή εσόδων –μιας και είναι αυτές σε τελική ανάλυση που νέμονται ένα σημαντικό μέρος των κερδών- αλλά και την εκπλήρωση δύο στρατηγικών σχεδιασμών τους για την περιοχή: αφενός, την αποφόρτιση των Εξαρχείων από το απελευθερωτικό- εξεγερτικό τους πρόσημο, για το οποίο αγωνίστηκαν δίνοντας το αίμα τους εκατοντάδες αγωνιστές μέσα στα χρόνια, και αφετέρου, την εγκατάσταση στην καρδιά της περιοχής ενός ένοπλου παρακρατικού αντικοινωνικού σώματος.

Κάτι που ουδέποτε κατόρθωσαν με τις επίσημες κατασταλτικές δυνάμεις, παρά τις λυσσαλέες προσπάθειές τους, καθώς προσέκρουαν διαχρονικά στη δυναμική του κόσμου του αγώνα, ο οποίος έφθανε ως και την εξέγερση, προκειμένου να περιφρουρήσει τη γειτονιά από τις επιβουλές των ένοπλων φρουρών του νόμου.

Γιατί πάνω ακόμα και από τα τεράστια κέρδη που αποκομίζουν οι κρατικές αρχές στα Εξάρχεια από την εμπορία ναρκωτικών, η κύρια επιδίωξη της κρατικής παρουσίας, είναι να πληγεί το φαντασιακό της αντίστασης και της ανυπακοής που ενοικεί σε αυτά τα λίγα οικοδομικά τετράγωνα του κέντρου της Αθήνας.

Ειδικά μάλιστα σε μια τόσο εύθραυστη συγκυρία σαν την τωρινή, όπου και μόνο η μνήμη της εξέγερσης του Δεκέμβρη του 2008, είναι ικανή να στοιχειώσει τον ύπνο των κάθε λογής εξουσιαστών, η απονομηματοδότηση των Εξαρχείων από τα ιστορικά και πολιτικά τους συμφραζόμενα, και ταυτόχρονα η μετατροπή τους από τόπο κοινωνικής αντίστασης και εξέγερσης, σε χώρο κοινωνικής σήψης και αλλοτρίωσης, θα αποτελούσε αντικειμενικά ένα σημαντικό πλήγμα στην εξέλιξη της κοινωνικής- ταξικής πάλης συνολικά.

Γι' αυτό το λόγο σπεύδει ο κρατικός μηχανισμός, επιβεβαιώνοντας το ρόλο του ως εργαλείου ταξικής κυριαρχίας, να καταστείλει τα υπαρκτά εγχειρήματα κοινωνικού και ταξικού αγώνα στην περιοχή, μη διστάζοντας μέσα στον αντικοινωνικό του αφηνιασμό, να συμπράξει ακόμα και με τις πιο απεχθείς κοινωνικές μορφές, όπως είναι αυτές των εμπόρων ναρκωτικών.

Γιατί βέβαια γνωρίζουν πολύ καλά, ότι παρά την κινηματική οπισθοχώρηση που έχει σημειωθεί τα τελευταία χρόνια στα Εξάρχεια, ακόμα και τώρα, εκεί λειτουργούν μερικές από τις πιο ολοκληρωμένες δομές κοινωνικής αυτοοργάνωσης και ταξικής αλληλεγγύης, τις οποίες στελεχώνει με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, ένα κινηματικό δυναμικό που βρίσκεται στην πρώτη γραμμή της αντιπαράθεσης με τον ταξικό εχθρό.

Σε αυτές ακριβώς τις δομές και σε αυτό ακριβώς το δυναμικό στοχεύουν τα μαχαίρια και τα πιστόλια των πάσης φύσεως μαφιόζων και μπάτσων που έχουν ζώσει την περιοχή. Απλούστατα, γιατί αυτούς ακριβώς στοχεύουν οι εντολές τους: ο ταξικός εχθρός. Η κυβέρνηση, το κράτος, το ντόπιο και

διεθνές κεφάλαιο.

*

Όπως ήταν επόμενο, οι αποδέκτες της μαφιόζικης βίας, οι κινηματικές δηλαδή δυνάμεις των Εξαρχείων, θα είναι αυτές που θα πρωτοστατήσουν στην οργάνωση της αναγκαίας απάντησής.

Ύστερα από ανοιχτή συνέλευση που πραγματοποιείται την αμέσως επόμενη μέρα από την επίθεση, συγκροτείται το σχήμα των Αναρχικών και κομμουνιστών που σχεδιάζει από εκεί και μετά τις κινητοποιήσεις. Αμεσα, αποφασίζεται για το ίδιο βράδυ συγκέντρωση στο Πολυτεχνείο. Θα ακολουθήσει δυναμική πορεία 200 και πλέον συντρόφων προς την πλατεία Εξαρχείων, η οποία και απομακρύνει τους ελάχιστους μικροδιακινητές που είχαν απομείνει, χωρίς την ελάχιστη χρήση βίας, παρά μόνο με τον όγκο και την αποφασιστικότητα που απέπνεε.

Ήδη στο εσωτερικό του κινήματος, τόσο η συζήτηση για τον χαρακτήρα της απάντησης που αντιστοιχούσε να δοθεί, όσο και των μέσων που μια τέτοια απάντηση απαιτούσε, έχει ανάψει.

Στις μαζικές συνελεύσεις που ακολουθούν, θα προετοιμαστούν οργανωτικά και πολιτικά οι επόμενες κινήσεις.

Όλα τα πολιτικά επίδικα τίθενται επί τάπητος και εξετάζονται διεξοδικά: η μαφία και ο ρόλος που διαδραματίζει στην περιοχή διαχρονικά, τα Εξάρχεια ως ιστορικός τόπος των κοινωνικών αγώνων, η διάρθρωση του ταξικού εχθρού και οι απολήξεις του στο κοινωνικό σώμα, ο κοινωνικός κανιβαλισμός και η λουμπανοποίηση ως συμπτώματα της κρίσης, η κοινωνική και πολιτική συγκυρία, οι μορφές και τα μέσα πάλης.

Επιστέγασμα αυτών των διεργασιών, θα αποτελέσει η συλλογική απόφαση για διαδήλωση στη γειτονιά, το Σάββατο 5 Μαρτίου με σημείο εκκίνησης το Πολυτεχνείο.

Αποφασίζεται επίσης το σύνθημα που θα αναγράφεται στο κεντρικό πανώ της διαδήλωσης : ΜΑΖΙΚΗ ΛΑΪΚΗ ΑΥΤΟΑΜΥΝΑ απέναντι στην κρατική καταστολή, τις μαφίες και τον κοινωνικό κανιβαλισμό.

Σύνθημα που συμπυκνώνει τα χαρακτηριστικά που θέλουμε να προσδώσουμε, τόσο στη διαδήλωση, όσο και στην πολιτική μας κίνηση συνολικά.

Μαζική λοιπόν, γιατί αναγνωρίζεται ότι η μαζικότητα αποτελεί βασική προϋπόθεση για την αποτελεσματική αντιμετώπιση της μαφίας, της κρατικής καταστολής, του ταξικού εχθρού γενικά. Λαϊκή, ώστε να καταδεικνύεται η ταξική

προέλευση της πάλης μας. Αυτοάμυνα, ώστε να δηλώνεται ρητά ότι η δράση και η ενδεχόμενη βία που θα ασκήσουμε, είναι μια δράση που έρχεται να απαντήσει στις δεκάδες εγκληματικές ενέργειες που η παραπληρωματική δράση μαφίας και αστυνομίας έχει διαπράξει στην περιοχή, με θύματα αγωνιστές, κατοίκους και θαμώνες της περιοχής.

Σε αυτήν ακριβώς τη λογική, της μαζικής λαϊκής αυτοάμυνας, κινήθηκε και η οργάνωση της περιφρούρησης της πορείας.

Δεδομένων των συνθηκών που επικρατούσαν στην περιοχή καθ' όλη τη διάρκεια της εβδομάδας μεταξύ 28 Φλεβάρη και 5 Μάρτη, από το γεγονός δηλαδή ότι η μαφία την αμέσως επόμενη μέρα από την πρόσκαιρη εκδίωξη της, είχε επανακάμψει δριμύτερη κι ενισχυμένη με ακόμα περισσότερους ενόπλους, που προκλητικά περιδιάβαιναν τους δρόμους γύρω από το Κ Βοξ, κρίθηκε απαραίτητο, η περιφρούρηση της διαδήλωσης να διαθέτει εξοπλισμό ικανό, ώστε να απαντήσει με ανάλογα μέσα με αυτά που διέθετε ο εχθρός.

Άλλωστε, ο σκοπός της διαδήλωσης πέρα από την αντιπληροφόρηση και την προπαγάνδα ήταν, όπως διατράνωνε το πανώ, η μαζική λαϊκή αυτοάμυνα.

Κάτι που στη συγκεκριμένη περίπτωση,, σήμαινε την εκδίωξη ή την σύγκρουση με όποιες ομάδες ναρκεμπόρων θα τύγχανε να διασταυρωθεί η διαδήλωση.

Απέναντι σε αδίστακτους φονιάδες που δεν διστάζουν να τραβήξουν όπλο για πλάκα θα αποτελούσε ανευθυνότητα προς τους μετέχοντες της διαδήλωσης, να υστερούσε τεχνικά η περιφρούρηση απέναντί τους.

Το ξαναλέμε: απέναντί μας, δεν είχαμε τα επίσημα όργανα της κρατικής καταστολής που δεσμεύονται, έστω και τυπικά, από την κατακουρελιασμένη συνταγματική νομιμότητα. Τουναντίον, στα Εξάρχεια έχουμε να κάνουμε με ασύδοτα παρακρατικά καθάρματα που υπερασπίζονται ένοπλα την κερδοφορία τους.

Την ασυδοσία αυτή, να κάνουν ό,τι τους γουστάρει απέναντι σε αγωνιστές και ανυπεράσπιστους ανθρώπους, τους τη δίνουν οι ίδιοι οι προστάτες τους.

Αυτοί, δεν είναι άλλοι από τους μηχανισμούς κρατικής καταστολής: η κρατική ασφάλεια, η δίωξη ναρκωτικών, η αντιτρομοκρατική, το 5ο Αστυνομικό Τμήμα, η ΕΥΠ.

Όσοι δηλαδή, βρέθηκαν δίπλα στους ναρκέμπορους τις μέρες πριν τη διαδήλωση, καλύπτοντας τους αφενός και αφετέρου, εντείνοντας την πίεση στους κοινωνικούς χώρους. Όλα αυτά συμβαίνουν, ας μην το ξεχνάμε, την ώρα που πλην ελαχίστων εξαιρέσεων, τα ΜΜΕ έχουν εξαφανίσει το γεγονός από την επικαιρότητα, ενώ οι άλλοτε ταχύτατες δικαστικές αρχές, δεν θα μπου καν στον κόπο να διατάξουν –έστω για τα μάτια του κόσμου- μια εισαγγελική έρευνα, τη στιγμή μάλιστα, που υπάρχουν δημοσιευμένες

ενυπόγραφες καταγγελίες. (Αλλά τι να περιμένει κανείς από αυτούς που απήλλαξαν πρόσφατα τους βασικούς αυτοργούς στην υπόθεση της μεγαλύτερης διακίνησης πρέζας, αυτή του Noor 1).

Μπροστά λοιπόν σε μια άθλια επιχείρηση συγκάλυψης ενός στυγερού (παρά)κρατικού εγκλήματος και στην εντεινόμενη κρατική και παρακρατική τρομοκρατία κρίνεται αναγκαία η πολιτική και στρατιωτική αναβάθμιση της περιφρούρησης της διαδήλωσης.

Και μιλάμε τόσο για στρατιωτική, όσο και για πολιτική αναβάθμιση, αφού σύμφωνα με όσα συναποφασίσαμε εντός των συνελεύσεων, η στρατιωτική αναβάθμιση προϋποθέτει την πολιτική.

Προϋποθέτει δηλαδή, ανώτερο επίπεδο πολιτικής και ταξικής συνείδησης, προϋποθέτει ήθος, αξίες, ιδανικά.

Γιατί, όπως η ιστορία της ταξικής πάλης διδάσκει, το καθήκον της περιφρούρησης των λαϊκών ταξικών αγώνων αποτελούσε διαχρονικά για το επαναστατικό κίνημα, ένα από τα ζωτικά του επίδικα: κάτι μας λέει γι' αυτό ασφαλώς, η ιστορία του εγχώριου κινήματος, κατά τη διάρκεια του πρώτου και του δεύτερου αντάρτικου, όπως και η ιστορία των αναρχικών πολιτοφυλακών πριν και κατά της διάρκειας της κοινωνικής επανάστασης στην Ισπανία.

Καθώς επίσης, πολλά έχουμε να διδαχθούμε, από το πώς οι τούρκικες και κουρδικές επαναστατικές οργανώσεις περιφρουρούν τις γειτονιές τους, από το πώς η παλαιστινιακή αντίσταση προστατεύει τα μετόπισθέν της από την υπονομευτική δράση των πρακτόρων του σιωνιστή κατακτητή.

Έχοντας όλα αυτά στο κεφάλι μας και με την αυξανόμενη κατασταλτική πίεση να μας συνοδεύει σε κάθε μας βήμα, πορευτήκαμε συλλογικά ως την κρίσιμη ημερομηνία της 5ης Μάρτη.

Μετά το δημόσιο κάλεσμα της διαδήλωσης, να έχει πλαισιωθεί ήδη από την πρώτη μέρα από τα αγωνιστικά καλέσματα αναρχικών και αριστερών συλλογικοτήτων, όσο και από αυτά σύσσωμου σχεδόν του κόσμου του αγώνα των Εξαρχείων, η προσδοκία για μαζική προσέλευση στη διαδήλωση, μετατράπηκε λίγα μόλις λεπτά από την προγραμματισμένη ώρα συγκέντρωσης σε βεβαιότητα.

Οι εκατοντάδες αγωνιστών που είχαν πλημμυρίσει το ΕΜΠ έδειξαν την ακατάβλητη θέληση ενός κόσμου να υπερασπιστεί τους κοινωνικούς χώρους και τους αγωνιστές του.

Λίγο πριν το ξεκίνημα της πορείας, εκπρόσωπος της διοργάνωσης ανακοίνωσε στο συγκεντρωμένο πλήθος τα χαρακτηριστικά και τις αναβαθμισμένες επιλογές της κινητοποίησης

Με υψηλό αίσθημα ευθύνης, υποδειγματική συγκρότηση και οργάνωση,

άφθονο πάθος και αποφασιστικότητα, η διαδήλωση διασχίζει για πάνω από μία ώρα τους δρόμους των Εξαρχείων βροντοφωνάζοντας τη θέληση για αντίσταση και αλληλεγγύη.

Φτάνοντας προς το τέλος της διαδρομής, στην αγαπημένη μας Πλατεία θα εμφανιστούν, όπως είχε προγραμματιστεί, σε δημόσια θέα κάποια από τα αναβαθμισμένα μέσα που έφερε μαζί της η περιφρούρηση.

Ήταν μια πράξη επίδειξης δύναμης και ισχύος απέναντι στο κράτος και το παρακράτος και δεν έχουμε κανέναν ενδοιασμό να την ορίσουμε ως τέτοια.

Η ιστορία των επαναστατικών κινημάτων είναι άλλωστε γεμάτη από αντίστοιχες «τελετουργίες».

Πάνω από όλα όμως, η στρατιωτικά αναβαθμισμένη περιφρούρηση ήταν ένα μήνυμα προς όλη την κοινωνία που σήμερα γονατίζει από τις πολιτικές γενοκτονίας που εφαρμόζουν σε βάρος της, ντόπιοι και ξένοι δυνάστες.

Χαιρετίζουμε την πλατιά συμμετοχή του κόσμου των εξαρχείων, κατοίκων και αλληλέγγυων, τα συλλογικά εγχειρήματα που αυτόνομα, με τους δικούς τους όρους και πολιτικό λόγο, κάλεσαν στην μεγάλη αυτή κινητοποίηση.

Το μήνυμα που δόθηκε ήταν ηχηρό.

Ένα μήνυμα που, επιχειρώντας να πιάσει το νήμα που συνδέει τους αγώνες του χθες, με αυτούς του σήμερα και του αύριο, βροντοφώναξε:

**ΟΤΑΝ Ο ΛΑΟΣ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟΝ ΚΙΝΔΥΝΟ ΤΗΣ ΤΥΡΑΝΝΙΑΣ
ΔΙΑΛΕΓΕΙ Ή ΤΙΣ ΑΛΥΣΙΔΕΣ Ή ΤΑ ΟΠΛΑ**

Αναρχικοί-Κομμουνιστές.